

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniae, 1611

X. Qualis erga omnes proximos vel remotos extiterit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

vel Abbantias, quæ à totius monastici ordinis feruore languerant, adiutus quorundam bonorum virorum auxilio, in optimum religiosæ conuersationis propositum reformaret. Talem se vt dictum est Matthæus habuit ad subiectos. Sed qualem se exhibuit ad alios proximos vel remotos.

Qualis erga omnes proximos vel remotos extiterit.

CAPVT X.

EXHIBEBAT omnibus communẽ tam corde quàm verbis dilectionis affectum, & in quãtum salua propositi grauitate poterat, iocundum se & hilarem quibusque alloquentibus offerebat. Ad omnes quidem iuxta patris Augustini verba congruum caritas habebat affectum, ad eos verò quos poterat, eiusdem effectum. Fecerat ea caritatis virtute, monasterium suum præ cunctis totius Franciæ monasterijs, commune vniuersorum hospitium, & velut generale absque alicuius personæ exceptione, cunctorum asylum. Episcoporum, Abbatũ, nobilium etiam laicorum quotidianus concursus, monachorum & clericorum agmina, pauperum que nunquam desse-

H. s. pote-

poterat turba, domos vniuersos, hospitia cuncta affiduè penè replebat. Suscipiebantur alacriter, nec in suscipiente boni vultus hilaritatem, tanta aduenientium importunitas turbare poterat; cuius cor virtus illa, quæ nescit quærere quæ sua sunt, sed quæ aliorum, plenariè possidebat. Expendebat in his pietatis sumptibus non solum omnia sua: sed & quæ mutuo accipere poterat, multo sæpè cum fenore aliena. Nam vt omnibus ad monasterium cõfluentibus obsequi, vt omnes procurare, vt omnibus satisfacere possit, extendebat se supra se: nec vires proprias vel quantitatem facultatis ostendens, penè ad impossibilia semetipsum cogebat. Cumque plerique Abbatum vel Episcoporum, quorum ego nonnullos agnosco, marsupijs plenis, immo vt sic dicam, exundantibus gazophilacijs, vix ad buccellam pauperi præbeant, vel raro hospiti ostium aperiant: hic à conuerso iuxta Apostolum, velut nihil habens & omnia possidens, negare cuilibet, etiam quæ deerant, nesciebat. Inde attenuata domo, exhaustis omnibus, ipsi etiam, vt hospitibus satisfaceret, sæpè monachis esurientibus, multo animi angore sollicitabatur. Sed rursus recolens illud Propheticum,

Inquit

Inquirentes Dominum non deficient omni bono, etiam de subsidijs corporalibus dictum; & illud Domini. Nolite solici esse dicentes, quid manducabimus aut quid bibemus? & aliud. Hæc omnia adijcientur vobis: reformabar animum ad spem, & totum in Domino iactans cogitatum, velut plenis horreis vel cellarijs exultabat. Nec frustrabatur diu spe sua, nec ille qui volatilibus cœli, quæ nec serunt nec metūt prouidet, seruorū suorū obliuiscabatur. Prouidebat eis sæpè inuisibilis prouisor, per reges ac principes ministros suos: atq; rerum suarum, non Dominos; sed horarios dispensatores; prouidebat inquam eis sæpè necessaria, & multa frequenter mittebat. Aderat plerunque pauperie valida angustatis, ac multo ære alieno oppressis, ex improviso emergens, pleno copia cornu, & merorem in gaudium, egestatem in abundantiam subitò transferebat. Sic, sic magnificus retributor facere consuevit, vt quæ talibus officijs expenduntur, velut sibi credita plusquam fidelis in commissio: eadem non tantum duplicata, sed etiã centuplicata quandoque restituat. Hinc erat quod inter cæteros Principes, qui eum harum & similium virtutum fa-

ma exciti diligebant, quique illi de suis multa largiebantur. Ludouicus Rex Francorum, Rexque Anglorum Henricus, singulari ipsum amore amplectebantur. Adeuntem se gaudentem suscipiebant, multo susceptum honore colebant, ac discedentem nunquam ferè vacuum remittebant. Hoc maxime iam nominatus magnus ille rex Henricus faciebat, qui sicut vniuerso per e orbem terrarum notum est, cur etos sui temporis Christianos principes, prudentia transcendit, operibus euicit, largitate superauit. Huius Matthæus gratiam, gratia virtutum suarum familiariter meruerat. Nam eum sepe audiens, ab eo obsequijs honoratus, ac donis regijs oneratus, lætus ad fratres regrediebatur, eorumque de inopia patientiam, huiusmodi remedijs consolabatur. Ita bonus vir prius Deo, deinde propter Deum omnibus complacens, omnibus gratus, & sibi omnes talibus vitæ vel virtutū studijs deuinxerat, & secundum Apostolū pro modo suo omnibus omnia factus omnibus complacebat. Sicut igitur in supra scripta diuisione præmissi, Deo primum, deinde subditis, post etiam quibusque alijs proximis, vel remotis talem se Matthæus exhibuit, tale sui

ex:ms.

exemplum & sui temporis, & post futu-
ris monachis omnibus dereliquit.

*Qualiter à Domino Petro Abbate Clu-
niacum euocatus, ordinem rigi-
dissime tenuit.*

CAPVT XI.

Eo tempore contigit nescio qua
Dei voluntate vel permissione ad
Cluniacensis congregationis re-
gimen, quod non dupliciter, sed simpli-
citer profero, me indignissimum assumi,
& tantarum numero, tantarum merito
quum Christi curam, inutilem & im-
prouidum pro suis opilionem assumere.
Et quia famam huius de quo sermo est,
ante hoc officium hauseram, & ea de causa
eum iam ex parte notum & fami-
liarem habebam; ad ordinis adiutorium,
& ad impositæ curæ supportandam sar-
cinam, ipso statim primo uocationis
meæ anno Cluniacum euocaui. Astringi
eum mihi fortiore nec unquam dissolu-
uendo amoris vinculo, eique statim or-
dinis & claustrii, cuius ut iam dictum est,
feruentissimus erat amator, curam im-
posui. Succreuerant paulò ante in ma-
gno illo & nobili monastici ordinis a-
gno, resecanda vel potius euellenda, uti-

H. 7

libus.